

Entrevista: Cesc Casanovas Interpreta dos papers a 'La classe neutra', una visió diferent de 'L'auca del senyor Esteve', de Rusiñol, a la Sala Muntaner fins al 17 de febrer

“Em relaxa molt fer teatre, és tot un altre registre”

Teresa Bruna
BARCELONA

La seva cara és coneguda, però encara ho són més les prop de deu caricatures de polítics que interpreta al *Polònia*. En Cesc Casanovas és un actor enamorat de la seva professió, i la vida l'ha portat a desenvolupar a través de la ràdio i la televisió els –al meu parer– millors programes que es fan ara mateix a Europa. L'entrevistem perquè també està treballant al teatre. És a la Sala Muntaner amb *La classe neutra*, una curiosa versió de *L'auca del senyor Esteve*. Ell hi interpreta dos papers.

Com que en fas tants a la tele, ara te'n donen dos de cop!

No. Jo hi vaig aterrar una setmana abans de l'estrena a Barcelona perquè un actor ho va haver de deixar. Un dia em vaig trobar la Gemma Sangerman, una de les actrius del muntatge, i allò que parles que si ara no faig teatre, que si ja m'agradaria, i em diu: “Si vols, ens falta una persona...”. I hi vaig anar. I n'estic encantat perquè és tot un altre registre. Em relaxa molt fer teatre!

Ja m'ho imagino, perquè el ritme de *Polònia* deu ser trepidant.

El *Polònia* demana immediatesa. Si passa alguna cosa després de dimarts, que és quan gravem, s'ha de mobilitzar tothom per fer-ho al moment. Però ja m'he acostumat a treballar ràpid!

Què fas a *La classe neutra*?

Faig el pare de la núvia. El senyor Esteve recorda, des del llit de mort, el dia que es va casar i ho va veient. És un treball gairebé

coreogràfic perquè has de tenir molts elements presents. Pensa que quan vaig arribar, el meu camí ja estava fet i senyalitzat. M'hi vaig col·locar com en una processó, ara cap aquí i ara cap allà... Però a mesura que vas fent-ho comences a fer-ho orgànic, a integrar-ho a tu mateix, i li vas donant vida. La primera setmana vas de cul, però ara ja he començat a disfrutar i a jugar.

I l'altre paper?

Sóc el pintor. Aquí el senyor Esteve recorda les seves pors, sobretot a la sensualitat de la model. Ell potser faria no se què però no s'hi llança perquè hi ha unes cotilles socials molt marcades, una burgesia repressora. No em va costar gaire donar-li vida, perquè la primera escena en què surt ja ho fa empaitant la model.

Són personatges còmics?

No, la gent que m'ha conegut a la tele notarà un canvi. Però tampoc són tràgics. Formen part de l'òrbita del senyor Esteve i representen els seus sentiments amagats: ell només pensava en la botigueta i a edificar una fortuna botonet a botonet, però de cop i volta, abans de morir recorda el dia que va portar un paquet a casa del pintor i va veure una tia mig nua. I al quadre, una noia nua. S'ho queda mirant com espantat i la model salta: “Sóc jo”. I li agafa un esverament al veure que la noia nua és la que té al davant i sent vergonya per aquest món de perdició. Els personatges estan molt ben retratats. Per exemple, al casament tots parlen de l'arròs i això fa riure, però és que als casaments s'estava pendent de l'arròs!

Cesc Casanovas és versàtil en directe i davant la càmera ■ MIQUEL ANGLARILL

Vas fer primer teatre o imitacions?

D'imitacions ja en feia d'adolescent, imitant els profes. Però jo vine del teatre. Vaig estudiar a l'Institut, i amb Pau Miró vam muntar la companyia Menudos i vam fer diversos muntatges. Després vaig anar a *El burladero*, amb el Jaume Cullerell. Ell tenia una secció de sàtira política al diari i quan l'hi van retallar, va portar la sàtira política al cabaret. Més endavant, a la tele, en Pep Blay va fer *Bohèmia*, una adaptació on els polítics d'*El burladero* presentàvem personatges pintorescos, o de circ... Hi va passar gent molt curiosa.

És més fàcil imitar si ets actor?

La imitació és un registre especial. En Queco i en Lucas no actuen al teatre però estan demostrant que són grans actors. Crec que *Polònia* i *Minoria* són una fusió entre periodisme i ficció. Vénen del món periodístic, del dia a dia del polític, de la informació immediata. Tot això ho capgirem i ho convertim en un gag. Si tal polític ha dit no se què, doncs nosaltres li fem dir el mateix però amb un espanta-sogres i el barretet de punxa. Ells van començar a imitar polítics, perquè en van empaitar seriosament molts a les rodes de premsa, i van anar creant situacions de ficció, que les feien actuant. Són actors inqüestionables. I tenen molt de talent.

Faràs més teatre, aviat?

No ho sé. M'agradaria molt fer coses meves, algun projecte personal, i buscar un amic que em dirigeixi. És una idea totalment embrionària, eh! Però tinc moltes ganes de tirar-ho endavant. No sé quan, però tot arribarà. ■

Crítica* teatre

Francesc Massip

L'art de la manipulació

Que soni ben fort el carilló de l'èxit perquè l'Espai Lliure mereix fer el ple cada dia amb aquesta estupenda història, la millor peça teatral que hem vist de Neil Labute, i l'autèntica revelació d'un director. Ens referim a Julio Manrique, que ja havíem celebrat com a interpret, i que ara demostra un molt bon pols en una posada

en escena eficaç, amb un ús ajustat de l'audiovisual i una dinàmica actoral fluïda i còmplice. I és que l'altra descoberta és Marc Rodríguez, un actor que ja havíem vist abans, però mai amb la llum, la versatilitat i l'aplom d'ara. Encarna un personatge tímid i amb alguns complexos que de sobte coneix una irreverent i desinhibida estudiant de

Julio Manrique demostra un molt bon pols en la posada en escena

belles arts que l'aboca a l'amor i el transforma en un noi atractiu com mai. La responsable és una exquisida Cristina Genebat, que certament el millora. Ara bé, l'allunya dels seus amics

de sempre, li canvia les ulleres per lents de contacte, el fa vestir d'una altra manera i fins i tot l'indueix a operar-se el nas de ganxo. El resultat és espectacular, si no fos que tot plegat es tracta de la tesi doctoral de l'artista. Ha esculpit la vida, ha modelat la seva creació en el cos i en l'ànim de l'altre, escollit a l'atzar. L'ha perfeccionat, s'ho han passat bé,

però ¿això és art o és cridar l'atenció? L'obsessió contemporània per la superfície de les coses condueix a extrems com aquest. El tema de la instal·lació artística orienta l'escenografia de Lluç Castells, que inclou frases tan lapidàries com “tota forma s'origina a l'esperit” (Bill Evans) o “procura canviar el món ans que el món et canviï a tu” (Mafal-

da). La lliçió és ambigua, i posa en evidència l'ús de l'art com a eina manipuladora, però també l'ús de la vida com a matèria artística. La “víctima” es queda com tortuga panxa enlaire. No us ho perdeu!

* **La forma de les coses**, DE NEIL LABUTE. ESPAI LLIURE, 8 DE FEBRER